

El Congost

Redacció: Carrer Calabria, 15

Administració: Impremta Mercantil

SUMARI:

La religió i les esquerres, i les dretes.

Fets i comentaris

Manquen homes (F. Callís)

On anirem a parar? (R. Aguirre)

El Rei Martí als banys de La Garriga (J. Mauri)

Una escola de silenci. (Garriguenc)

La noieta del cistell. (A.)

Nocturn. († M.ª Teresa de Vilarrubia)

Esports.

El Congost

Redacció: C. Calabria, 15 PUBLICACIÓ BI-MENSUAL Subscripció: Un any, 6pts.
Administració: Impremta Mercantil Any 2 La Garriga, 8 Juliol 1934 Núm. 36 Número solt, 20 cèntims

La religió i les esquerres, i les dretes

Així podrien titular-se les següents paraules escrites darrerament pel Dr. Carles Cardó damunt "La Veu de Catalunya":

Aixó tan plebeu, tan eixarreït i tan atrotinat que és l'anticlericalisme (llegiu *anticatolicisme*) de les nostres esquerres no podrà aguantar-se gaire temps, perquè està desacordat amb el to que tenen totes les esquerres i tots els partits d'Europa. Així com ha passat—Déu faci que per a no tornar—el fetixisme de la ciència com a valor universal que havia d'arrecorran la religió, i el materialisme que condecorava l'home amb el títol de primera de les bèsties, també l'anticlericalisme va essent abandonat per tots els partits seriosos del món, si exceptuem el comunisme rus, que molt impròpiament s'anomenaria partit. D'una banda, el cúmul de problemes angoixosos que neguitegen la humanitat hodierna, creats en gran part pel materialisme de l'economia i de la vida; i d'altra banda, el desencís del llinatge davant el desinflament de tots els ídols de felicitat laica amb què l'havien fetillada des de la Revolució Francesa, han fet adonar per fi els homes de la puerilitat—si altre qualificatiu més sever no mereix—d'entretenir-se burxant la consciència religiosa de la gent i destruint les defenses morals, avui més que mai necessàries a la humanitat. La crisi del radicalisme francès és notòria i, segons sembla, inguarible, però fins i tot el socialisme, allí on encara s'aguantava, va perdent molt lentament, però molt segura, el llevat verinós d'antireligió amb què l'emmetzinaren els seus fundadors. El laborisme anglès i la reacció d'Henri de Man a Bèlgica en són mostres eloqüentíssimes. (Recordem de passada, que l'*Osservatore Romano* declarà autènticament que és lícit als catòlics anglesos de pertànyer al partit laborista). L'angoixa del pa de cada dia i de la pau que l'asseguri fa que l'home d'avui no estigui per aquests tribulls.

Ja sabem que els nostres anacrònics esquerristes contestaran que els altres pobles han passat ja aquesta crisi i frueixen dels beneficis del laïcisme, i que Espanya no havent conquerit encara aquest progrés, aquesta tongada de govern anticlerical li és necessària. Els beneficis del laïcisme els poden mesurar per la baixa de la natalitat, pel relaxament de tots els ressorts morals, per la caiguda del principi d'autoritat, per la creixença de l'aferisme, arribat a proporcions monstruoses... No vacil·lem a assegurar que els pobles que tornen de l'anticlericalisme oficial no ho fan perquè creguin haver-ne esgotat la virtut, sinó perquè volen aturar-ne els estralls.

Aixó seria un motiu d'esperança per a nosaltres—car un corrent acantonat a Espanya i discordant amb el del món no pot durar gaire—si no es donava el cas que les nostres dretes pateixen d'un endarreriment paral·lel al de les nostres esquerres. També ací hi ha anacronisme. Les dretes espanyoles són, proporcions guardades, les dretes franceses de cinquanta anys

enrera. En nom de dreta s'entén la defensa de l'Església, i aixó no passa d'ésser un bé relatiu, per tal com la religió hauria d'ésser per tots els partits, o per damunt de tots els partits. Però el positivament trist és que junt amb aquesta defensa se'n propugnen d'altres que perillen molt de comprometre aquella. L'home de dreta, al nostre anacrònic país, sol ésser partidari de la concepció pagana de la propietat, malmirant amb tota reforma legal o social adreçada al millorament de l'obrer, per més que el zel per aquestes reformes sigui *manat* als catòlics pels quatre darrers Papes, enemic de la llibertat dels pobles sotmesos i de les autonomies regionals, o com vulgueu dir-ne, refractari a tot sentit democràtic en els sistemes de govern, tendent als règims de dictadura. Ja sabem que hi ha excepcions, però també sabem com són malmirades. Ja sabem que hi ha partits importants de dreta que passen per aquestes coses, però, si no sempre i en tots aquells punts, algunes vegades i en alguns punts, és per coacció de la realitat, sense aquell afluvi d'eficàcia que neix d'un sistema practicat per convicció.

D'ací neixen malentesos i confusions funestíssimes. Perquè l'home, i potser l'home meridional encara més, tendeix a fer de totes les seves conviccions un bloc indivisible, i quan no el fa ell, el fa el poble, que, en veure coincidir tantes vegades la professió catòlica amb els altres punts esmentats, és massa fàcilment portat a creure que tots ells neixen de l'entranxa doctrinal i moral del Catolicisme. L'afer Dreyfus fou un exemple típic i personal d'aquests confusionismes inintel·ligents. Car ben mirat, ací tenim, escampat en diferents sectors de dreta, l'afer Dreyfus de l'autonomia, i el de la monarquia, i el de l'obrerisme, i en tindríem un d'econòmic el dia que a les dretes els donés per ésser lliurecanvistes o proteccionistes, involucrant, en el fet i en el to de les paraules, l'Església amb llur sistema preferit. Déu vulgui que per aquest camí no arribem a tenir un dogma culinari!

Aixó, a Europa, també ha passat. Les dretes de pertot—si exceptuem l'Acció Francesa, model adorat de molts catòlics nostres—s'han girat de cara a les reivindicacions obreres amb el programa de les Encíclicues, i estudien seriosament la greu qüestió de les nacionalitats, i perden el fetixisme de les formes de govern, majorment de les tramuntades en la nit de la història, i són fervents partidàries de la Societat de les Nacions, una altra de les abominacions de l'Acció Francesa i dels seus imitadors de casa nostra, més acostats i més hipòcritament operants del que ens pensem.

Tot aixó passarà, però mentretant, quina quantitat enorme d'estralls no produirà encara enmig del nostre desventurat poble!

Fets i comentaris

Revetlla de St. Pere. Al vespre com tots els anys s'encengueren les tradicionals fogueres havent-hi pels carrers del poble molta animació. A la nit, al Saló La Alhambra, únic local que la celebrà, hi hagué un animadíssim ball.

—El Notari del nostre poble Sr. Enric Steegman ha estat destinat a Valderrobles (Teruel).

Nou Vicari. Dissabte dia 30 del mes prop-passat, arribà al nostre poble Mn. Emili Calpe, vicari de Teià, que substituirà en aquest càrrec en la nostra parròquia a Mn. Josep Gordi, destinat a una parròquia de Barcelona. Donem al nou vicari la més cordial benvinguda i fem vots perquè li sigui plaent l'estada en la nostra vila.

— Demaneu arreu l'exquisit postre **FLAM CALLIS**

Aplec de la sardana. A Puig-Graciós se celebrà el diumenge passat l'aplec de la sardana, organitzat com cada any per l'Orfeó Garriguenc. L'escollida audició de sardanes anà a càrrec de la Cobla Vilaró de Granollers. Tots els assistents al dit aplec retornaren satisfets plenament de la festa.

Cultura. A la Biblioteca Parroquial, organitzades per la secció de cultura de la F. J. C., començaren les converses sobre Història Universal. Aquesta primera conversa versà sobre "La prehistòria". Continuaran cada diumenge tal com s'anuncià començant se puntualment a dos quarts de dotze.

— Demaneu arreu l'exquisit postre **FLAM CALLIS**

Necrològiques. El dia 25 del passat mes de juny morí santament a l'edat de 78 anys, després de llarga malaltia el Rnd. Mossén Josep Bruquetes que d'uns anys ençà venia actuant com a capellà del convent de GG. Franciscanes. L'exemplar sacerdot havia estat en altre temps prevere ecònom de La Garriga, més tard rector de Dosrius i últimament de Els Monjos. En tots aquests pobles deixà una estela d'agraïment pel bé que escampà arreu. Els actes del sepeli palesaren les moltes amistats que s'havia guanyat en aquesta població.

—Víctima d'un accident desgraciat ocorregut en la revetlla de St. Joan, morí a Barcelona el conegut arquitecte Sr. Xavier Turull, que anualment estiuejava en aquest poble.

Als apenats familiars donem en aquests moments d'angoixa una mostra del nostre condol i estima.

Matrimoni. El dia 25 del passat juny, contra-gueren matrimonial enllaç el jove garriguenc i amic Joan Blancafort Aymerich, amb la distingida senyoreta Maria Portavella. Desitgem tota mena de felicitats als novells esposos i doném la més sincera enhorabona a llurs famílies.

conclusió del mateix tindrà lloc durant els dies 20, 21 i 22 del corrent, el solemne tridu, els sermons del qual han estat encarregats al conegut Pare Seguí de les Escoles Pies. Confiadament esperem que tot el poble hi pendrà la part acostumada.

Advertim als nostres feligresos que a partir del dia d'avui tots els diumenges a més de les misses acostumades hi haurà la missa de dotze.

Moviment parroquial. Baptismes: dia 3, Montserrat Parera Pallissa, filla de Joan i de Dolors; Carme Besé Borrell, filla de Josep i Teresina; dia 17, Josep M.ª Audols Font, fill de Joan i Concepció; dia 29, Josep Blancafort Solà fill de Antoni i Mercè; Montserrat Borrell Vissa filla de Miquel i Rosa

Defuncions: Rnd. Josep Bruquetes Altura, rebuts tots els sagraments.

Matrimonis: dia 25, Joan Blancafort Aymerich amb Maria Portavella Salvà; dia 28, Joan Viñas Coma amb Pilar Vila Viset.

Comunions distribuïdes durant el mes, 5.320.

Nou horari de trens

Sortida P. Catalunya	Sortida A. Triomf	Sortida E. Nord	Arribada La Garriga
—	—	6'15	7'01
6'20	6'23	—	7'18
7'20	7'23	—	8'14
(1) 7'50	7'53	—	9'
—	—	8'15	9'19
9'20	9'23	—	10'22
10'20	10'22	—	11'11
12'20	12'23	—	13'12
13'10	13'13	—	14'02
—	—	14'15	15'
15'40	15'42	—	16'28
—	—	16'45	17'43
18'10	18'13	—	19'04
19'20	19'23	—	20'17
20'50	20'52	—	21'40

(1) Circula els diumenges.

Sortida La Garriga	Arribada E. Nord	Arribada A. Triomf	Arribada P. Catalunya
7'02	—	7'53	7'55
8'12	—	8'58	9'
9'01	—	9'53	9'55
10'05	11'	—	—
10'49	11'30	—	—
12'30	—	13'23	13'25
14'03	—	14'53	14'55
15'01	—	15'53	15'55
17'25	—	18'23	18'25
19'03	—	19'53	19'55
(1) 19'30	—	20'23	20'25
20'01	21'	—	—
21'39	22'20	—	—

(1) Circula els diumenges.

Secció Religiosa

En la nostra Església Parroquial s'ha celebrat durant el mes de Juny els Exercicis del mes del Sagrat Cor, veient-se força concorreguda la funció del vespre i com a

Manquen homes!

Veus·aci el que, fa molt temps, ressona a nostra terra, en gairebé tots els ordres de la humana activitat. Els catòlics també ho han repetit moltes voltes, sempre que han volgut alçar la bandera de l'Església damunt la claudicació de la nostra societat cristiana.

I és veritat, que al nostre país manquen homes. Però, sabeu per què? Perquè manquen *Joves*. Manquen joves, que ho siguin veritablement, que sublimin la paraula *jove*, aixó és, que mereixin que aquesta sigui escrita tal com la deixem estampada, subratllada i amb lletra grossa. Manquen joves, i sobretot *Joves Catòlics*.

Peró, a tots els qui lamenten continuament, sense fer gran cosa més, la manca de joves catòlics, els preguntaria: Us haveu preocupat de formar-los, aquests joves i aquests homes, que trobeu a faltar? Es que haveu treballat gaire per a conseguir que de la massa social, que a tot arreu té, si fa o no fa, els mateixos defectes i les mateixes virtuts, la més desfacada de les quals—no se si es virtut o defecte—és la de no emergir d'un cert nivell, ordinàriament qualificat de baix, haveu treballat molt, dic, per a conseguir que d'aquesta massa de joves, que ens ofereix el nostre poble, hi hagi algun grup distingit, que s'elevi damunt del nivell comú, i sigui apte per a estructurar un nucli, el qual, en virtut del natural poder d'atracció, s'emporti en amunt, i faci pujar de nivell una part de la massa?

Si em dieu que hi haveu treballat, i que no haveu pogut reeixir, us tornaré demanar: I quant de temps, i amb quins mitjans, ho haveu provat? Perquè no és cosa normal que a l'home, qui té una bella idea al cervell, li resulti feliç la primera provatura que fa per a portar-la a la pràctica. La llei normal de la nostra naturalesa és que, només després de molts assaigs infeliços s'assoleix traduir en bella realitat tot o part de l'ideal deliciosament imaginat.

Peró, voleu dir que s'ha provat realment i seriosament de formar, en la nostra terra, joves catòlics?

No vull pas negar els esforços de molts i molt abnegats homes, que han treballat en aquesta difícil i transcendental tasca.

En èpoques reculades no teniem res, que no fos mort i encarcerat; mentre altres països muntaven Associacions..., com per exemple: Les Juventuts

Catòliques de França, Bèlgica, Canadà, Itàlia... i la tant meravellosa J. O. C —Joventut Obrera Catòlica— de França i Bèlgica.

Peró, avui tenim en nostra terra una Associació, que, com les abans citades s'ocupa de la formació integral dels joves, preparant-los per a què siguin el dia de demà perfets catòlics, bons ciutadans, i apòstols seglars, la qual cosa els fa ésser veritablement homes.

Aquesta Associació és la Federació de Joves Cristians de Catalunya.

F. Callís

G L O S A

On anirem a parar?

Extenent-se cada dia l'onada destructora i anticristiana, mina poc a poc les consciències, i plana com una plaga damunt molts pobles ofegant-ne amb la corrupció i paganització de les costums, tota l'espiritualitat i tota la serenor que dona als cors un pensament noble i recte.

Avui dia domina una tendència cap alló que es material. Qui parla cristianament es befat a la cara, i es odia pels enemics, i fins pels que es diuen amics, que fan servir hipòcritament una religió o una idea per afavorir al seu interès. Tot això per interès, tot per materialisme eixcra!

Quan difícil es trovar una acció que no sigui guiada al bé propi! No es pensa per res en el proïsme i hom ha donat pas a totes les passions desenfrenades que destrueixen sens mirament el que hauria d'ésser sagrat als ulls dels homes; la figura inviolable de la família.

On anirem a parar d'aquesta forma? Es que en lloc d'anar endavant retrocedim al temps del salvatisme?

Qui és que podrà mirar fredament sense sentir a dintre seu una lleu esgarripança, a la sola visió d'un demà caòtic?

R. Aguirre

Farmàcia **Torrent** Perfumeria
Calabria, 4 . Telèfon 88

LA NOSTRA

El rei Martí als banys de La Garriga

XXVIII

Dimarts, 18 de maig de 1400 (1)

La presència de la reina prop del seu espós serví també per a intercedir en favor dels qui sofrien en les presons. Ben clar ho diu la lletra, que reproduïm en la qual dirigint-se al veguer de Barcelona diu: *Manam vos que encontinent deliurets e lexets anar ab tots sos bens franchament on sa volta en Lustrach, (2) lo qual vos tenets pres en vostres carcens, e per res no y haze fulla, car nos haïam lo dit relaxament a supplicació de nostra cara muller la Reyna graciosament atorgat.*

A la llista dels personatges que el rei manà venir tenim avui d'afegir-li el mestre Muntésic, al qual el rei escriu així: *Honrat mestre: com nos haïam necessari per alguns afers tocants a nos, pregam vos molt affectuosament que encontinent lexats tots afers vingats a nos, e no curets al present de menar molta companya per millor spachament dels dits afers.*

En aquesta data el rei despatxà varies cartes referents a plets i a qüestions d'ordre públic, algunes d'elles plenes de la nostra actualitat. Vegeu la següent:

Vic canceller: Remetem vos hun proces clos e segellat e certes letres obertes les quals ara havem reebudes del Governador del Regne de Valencia e dels jurats de la Ciutat de Xativa, sobre algunes bregues, morts e nafres, ara novellament entre los dos bandos de la Ciutat subseguides. Manants vos expressament que en les dites coses fagats totes aquelles bones provisions que veurets esser necessaries, expedients e utils, de manera que los mafaytos sien dretament punits per lurs mals actes e la dita Ciutat romangue quitia de tot perill. E en aço entenets ab aquella maior cura e diligencia que al mon puxats, car nos nos recoldem molt sobre vostres provisions e expedients.

En una altra lletra, també li ordena que faci justícia en la qüestió que es, o sespera a moure, entre: la universitat de la vila de Granollers d'una part; e certes persones, a les quals, per lo feel Conseller nostre en Bernat Serra, Batlle General de Catalunya, son stats fets stabliments de algunes carniceries en certes parroquies de Vall's, de la altra; fagats —li diu el rei— *appelat lo dit Batlle e les parts entre les quals sera qüestio e altres qui seran appelladors, e lurs rahons a ple hoides, sola justícia; pretehint-hi sumariament e de pla,*

Comentant...

Una Escola de silenci

En el món hi ha hagut sempre dues classes de persones: els que obren, i els que comenten l'acció dels altres. Quan aquests últims estan al seu lloc i parlen sense fugir d'una manera exterior, tot va bé. Mes, quan envaeixen l'àmbit, o aquells que fan el bon treball callen, llavors hom comença a anar malament. I quan els homes d'acció es posen a donar explicacions, l'assumpte està del tot destroçat. A més de perdre un temps preciós, van prenent de mica en mica la perillosa costum de fer passar les idees generals i les teories davant de les preocupacions de llur estat. Llavors, tot son discursos, els uns comentant els altres, fins a l'infinit. I no parlem del paper imprés, que sovint no és més que una paraula tràmada. Literalment estem submergits en la paraula: escrita o parlada.

Caldria una Escola de Silenci on hom hi aprenguéss l'art subtil de només parlar en últim extrem, l'art tan difícil d'expressar només allò que val la pena.

Així, totes les forces del cor i de l'esperit, en certa manera endarrerides, no tindrien altre éxit que l'acció. Quin resultat més meravellós!

Peró, on trobar un milionari per a subvencionar aquesta obra tan patriòtica?

Garriguenc

totes malicioses exceptions apart posades.

Una altra lletra ens assabenta que està present en la seva cort el Comenador de Montgo, com a embaixador del rei de Sicília.

J. MAURI

(1) Amb aquesta data hem trobat disset cartes. Vuit son escrites en català, les altres ho son en llatí. (A. C. A. Reg. 2241 fol. 57-58 59-60-61-62-63-66; Reg 2168 fol. 46-47 i 51).

(2) Era en Jaume Sustrach, un alquimista francès, tramés per Joan I (germà i antecessor del Rei Martí) a Mallorca per a continuar en la torre de l'Àngel l'obra "l'obra major d'alquímia: la pedra filosofal (objecte de tantes ansies durant l'Edat Mitja). Al pendre possessió de la Corona, el rei Martí continuà protegint-lo, però passat un cert temps es convencé que tot el que deia en Lustrach era "veritat mesclada amb gran temeritat" i manà a en Berenguer de Montagut, Lloctinent del Governador de Mallorca, que l'enviés pres cap a Barcelona; ara veiem que la Reina el fa deslliurar de la presó.

Full Femení

La noieta del cistell

Ja feia prop d'una hora que en Joan estava quiet com un mort, els ulls fits en uns matolls, l'escopeta a punt d'engegar. Un pobre conill que havia tingut la mala pensada d'amagar-se pels entrelligats de les estepes era la causa de l'admirable paciència del jove caçador. No fora aventurat afirmar que per res més n'hauria tingut tanta, però tots ho sabem que per la caçera, els homes són meravellosament pacients. Bé, no ens entretinguem en comentaris i anem al cas que avui ens ocupa. Aclarim abans, que tot això passava cap allà al setembre quan s'acaba la veda, i les bestioles boscanes acaben la pau. Potser no calia dir-ho així, perquè tots ja ho havien endevinat, oi? Com que tots ja ho saben que ara no és temps d'anar amb escopetes.

En Joan, doncs, va veure—o li semblà veure— les orelles de la seva probable víctima i s'estintolà bé l'arma. Ara, aviat, sortirà i pum! ja estaria pobret. Però, justament en aquell moment, tanta estona somniat, una remor sobtada li donà un ensurt, i el tret sortí de dret cap a les orelles del conill, que esverat, deixà el seu amagatall i corrent com un esperitat s'escapà d'una i bona. Tanmateix n'hi havia per enrabiar-se! Ah! i ell, que tenia aquell genit! Però, no podia pas escridassar els arbres, el cel radiant, els brins d'erba que s'ageien docilment dessota la sola de les seves espardenyes de caçador o bé aquella noieta tota humil que passava pel camí amb el cistell del dinar, i que feia una cara de bona minyona que desarmava.

—Que Déu li dó bon dia!—el saludà.

—Bon dia!—remugà de mala gana en Joan.

La noia se'l mirà extranyada i seguí camí amunt. Sovint, després d'una passa, es sentia la remor d'una rodoladissa de rocs. Aquesta remor, era la que havia esbullat la caçera. Malaguanyada paciència! Ja se'n entornaria a casa en Joan! Feu unes passes cap avall i cap amunt fins que es decidí a pujar un xic, a veure si trobava aquell conill o un altre. Sovint, després d'una passa, se li esllavissaven els rocs, també, i la rodoladissa feia una remor!...

En arribar al revolt, veié la noieta, asseguda al marge de la vora del camí, amb el braç repenjat damunt del cistell. Una mica calmat del disgust passat se la mirà. Tenia el rostre enmorenit per les soleiades, i els cabells se li gronxaven damunt del front. Després d'aguaitar-li els ulls, en Joan instintivament es mirà el cel i murmurà:

—Són del mateix tò!—I amb la veu més manyaga que suara li donà el bon dia.

—Que Déu li dó molt bon dia!—repetí amb la mateixa gentilesa la noia.

Cap amunt no n'hi havia pas de conills. Ca! Tornà a baixar i encara repetiren la salutació amb la noieta del cistell.

Els companys l'atabalaven:

—Ets un babau! Tan bé que pujava!

—No us ho dic? Quan gairebé el tenia a tret, ha girat tot d'un plegat i per més que li he tirat de dret, no hi he pogut arribar.

Indubtablement, en Joan, era un bon caçador, perquè sabia dir mentides. I que consti, que això es dit sense cap mala intenció d'ofendre als bons caçadors que no en diuen.

Tot el camí de retorn, en Joan pagà la festa. Els més maliciosos, asseguraven que el tret s'havia sentit molt abans que el conill pogués passar per l'indret on ell estava i es clar, els treballs eren per trobar resposta a tot. Ell es guardà, però, de dir que per culpa d'una pobra noia havia deixat el seu lloc i ni havia sentit els crits dels companys avisant-lo de que el conill pujava i molt menys l'havia vist quan passava tranquilament per aquelles estepes que ell s'havia mirat prop d'una hora.

Però mireu el que són les coses. Tant que el fiblaven sempre les paraules feridores, aquell dia no li arribaren tant endins com la senzilla salutació de la noieta del cistell. No digueu que en el món, no es vegin coses ben estranyes

A.

Nocturn

La nit va ageient-se calmosa
damunt la muntanya i la vall
i el cel encén ja lluminosa
sa llàntia d'argent i cristall.
Sa llum mig filtrant-se entre els arbres
brilla ara de dolça faisó
les pedres del sol semblen marbres
i el bosc, un palau d'il·lusió.
Palau encantat, plé d'aromes
de flors i de fruit ja madur,
que té per mantell verdes comes
per sostre i dosser el cel pur.
Que te els suaus concerts i armonies
d'artistes jolius i novells
festoses, vibrants melodies
de gaies bandades d'ocells.
Que te trobadors i princeses
i patges encesos d'amors
idil·lis de belles pageses
amb rústics i joves pastors.
Idil·lis d'ingénues tendreses
de caire tot gràcil i humil
escenes que semblen despreses
d'un veire de Sévres gentil.

† M.ª Teresa de Vilarrubia

ESPORTS

FUTBOL

Joventut Garriguena, 4

Vic F. C., 2

Prefaci: En vida de la penya Sprint, aquesta es traslladà a Samalús per jugar-hi un partit de futbol en el dia de la seva festa Major i en dit partit s'hi disputaren una copa, que guanyaren els de l'Esprint.

Poc podia pensar-se el Magnífic Ajuntament de Samalús que la copa que ells otorgaven havia de servir un temps després d'atractiu i de "reclam" a la vegada per el nostre club actual i que per les victòries que amb ella hi hem obtingut mereix que se la bategi amb el nom de "mascota de l'equip".

Si, senyors, si la memòria i els càlculs no ens traïxen en el partit en que el Vic i la Joventut es disputaven l'esmentada i ja famosa copa, complia per vintena vegada que es posava en joc i per vintena vegada que s'exhibia per aquests aparadors d'aquesta vall de llàgrimes. Doncs, com era d'esperar, per no trencar la tradició, la copa es tornà a quedar a casa. En entregar-se un trofeu, gairebé sempre s'hi acompanya un discursset, però com que aquesta copa s'ha entregat tantes vegades, ja ha esgotat tots els recursos oratoris, per això en donar-la en Puig aquesta vegada digué tot emocionat (?): Teniu, no vol marxar, respecteu-la i guardeu-la.

I del partit, què en direm? psé... de mes dolents n'hem vist. Ah...! els nostres aquesta vegada eren onze, però a jugar només nou, doncs n'hi havia dos que amb tot i la "calda" que feia, s'ho prenien bastant a la fresca, no direm qui son perquè el públic ja es cuida de fer-los-hi justícia.

Dels altres, en Tonet estigué encertat, els dos Aspa compliren, en Casellas bregà incansable tot el partit, l'Andreu cada dia agrada més i ja es pot dir que és un bon mig ala (peró... res de pretensions, eh Pepet), en Portavella va tenir un dia del tot "aciago", que diguessim, amb tot va fer

un gol molt vistós, Sellarés molt treballador, el que més m'estranyà d'aquest xicot, és que tant grans com li venien les sabates, no li pitessin cap orsai, Puig el "gran goleador" que diria en Rienzi (per detalls a la redacció) va marcar tres gols com unes catedrals, dos d'ells varen ésser tant espectaculars, que al porter del Vic el deixaren més parat que si li haguessin dit per anar a reforçar el Madrid, Garcia, com sempre, executà uns bonics salts de fantasia; si aquest poguessin convertir-se en gols.....

I del Vic, què? Un equip bastant regular, que portava una defensa que es feia dir "sí, senyor" i si arriben a entrar aquell penal a dins la porta, la cosa hauria canviat, doncs a la segona part de la manera que apretaven, els nostres ja començaven a veure-s'hi negres. I ara, que parlem de negres, com que pel públic va córrer el rumor que aquell que portaven el Vic s'havia escapat de l'equip del Brasil, nosaltres ben informats, podem desmentir-ho, doncs l'esmentat negre era ben bé fill de Vic.

La direcció de l'encontre anà a càrrec d'en Garcia, que ho feu a gust de tots.

En resum: un favorable quatre a dos, la copa i força públic, què volem més?

SIDRAL

— Demaneu arreu l'exquisit postre FLAM CALLIS

Hem hagut esment de que per la propera Festa Major la Joventut Garriguena està gestionant la vinguda de dos potentíssims conjunts, en els quals hi jugarien elements tan destacats, com son, Millan i Xiol (*Badalona*) Morales (*Jupíter*) Borràs (*Espanyol*) Tonijuan (*Oviedo*) Mendez (*Murcia F. C.*) etc. etc.

Fem vots per a que les iniciades gestions siguin portades a cap feliçment pel nostre primer club local.

Impremta Mercantil - La Garriga

Camp d'esports

Diumenge 8 juliol

Emocionant partit de futbol

Penya QUEVEDOS

del F. C. MARTINENC (reforçada)

contra

Joventut Garriguena

primer equip

Seients a 0'50 ptes.

BALNEARI

BLANCAFORT

Aigües termals radiactives : Reuma:
Artritisme : Hipertensió arterial :
Enfermetats de la pell : Esgotats
del sistema nerviós per "surmenage"
Fatiga intel·lectual : Convalescèn-
cies : Post-operacions, etc., etc.,

LA GARRIGA

Especialitat en la taula de règim,
en la qual es segueix amb tota
cura les prescripcions facultatives

Confort modern

Cuina excel·lent

Cura de repòs

Aire sec

Clima ideal

Fàbrica de Gasoses i Sifons
Eduard Pujol

LA GARRIGA

Calçats J. Guardis
LA GARRIGA

Confiteria i Pastisseria
MARIO VALLS

Centre, 7

Telèfon 67

Farmacia i Perfumeria - Productes Fotogràfics - Laboratori d'anàlisi

R. FERRANDIS

Telèfon 83

LA GARRIGA

Garatge Dalmau

Autos de lloguer - Taller de Reparacions. Telèfon 26

Barberia

Saló per a senyora

Casa Jaume

Saló permanent per a senyores
a càrrec de dos experts oficials

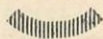
Plaça, 9, baixos : LA GARRIGA : Telèfon, 84

Canari de La Garriga

Llúria, 23 - BARCELONA - Tel. 20905

Banca Arnús

Successora d'Evarist Arnús

Realitza tota classe
d'operacions de
Banca i Borsa

Sucursal de GRANOLLERS:

Plaça Perpiñà, 18 i 19

Sindicat Agrícola

DE LA GARRIGA

Despulles : Alfals

Cereals : Adobs

Preus molt econòmics per als Srs. socis

Joaquím Faura

Pintor - Decorador

Per encàrrecs:

Vinyals, 16 (Tel. 99)

Calabria, 18

LA GARRIGA

Carns Fresques - Polleria

MIQUEL GARRIGA

(CÀN TRICATÉ)

Bany, 3. Pl. Francesc Ferrer

LA GARRIGA

Carniceria de Juli Planas

Qualitat superior en Xai i Vedella

YOGHOURT de qualitat superior

BORRELL

Anselm Clavé, 32 Telé 72 LA GARRIGA

EL MILLOR MATERIAL PER A CONSTRUCCIONS • ROCALLA S.A. RBLA ESTUDIS, 14 i CANUDA, 2 - TEL. 20768

Representació i Dipòsit:

Josep Ruaix

C. Bany, 73. - LA GARRIGA

sabons Barangé

VENDA DE LLET

AVIS

La GRANJA ROSANES
de La Garriga, durant l'es-
tiu, farà el servei a
domicili matí i tar-
da als clients que
ho sol·licitin

Clarís, 19 BARCELONA

Xampany

Castellblanch

Diploma d'honor en l'Exposició
Internacional de Barcelona 1929

Caves a Sant Sadurní
d'Ànoia

Representant:

FREDERIC CALLIS

Agent de Comerç col·legiat

LA GARRIGA